

ALS LAMMEREN TUSSEN DE WOLVEN: MET LEGE HANDEN DE HEBZUCHT OMKEREN
Dominicuskerk Utrecht – 3 juli 2016

Jesaja 66, 10-14; Lucas 10, 1-9

Een wel heel curieuze instructie krijgen de leerlingen.
Ik stuur jullie als lammeren tussen de wolven – zo begint het.
Ga niet naïef op pad, wil hij duidelijk maken.
De harde maatschappij zit niet op onze boodschap te wachten
Net zo min als ze mij met open armen zullen ontvangen.

Dan zou je verwachten: verzeker je van enkele stevige bodyguards.
Neem relatiegeschenken mee,
Zorg voor een flitsend verhaal en een goed onderbouwd plan.
Leg overal contacten, bouw snel een netwerk uit
En houd de controle over de gang van zaken

Maar nee: niets van dit alles.
Erger nog: niets anders dan de kleren aan je lijf,
niets achter de hand om op terug te vallen,
afwachten waar ze je ontvangen en daar blijven.
geen geschenken om binnen te komen, enkel een groet
– goede dag, sjaloom, salam, grüsz Gott –
leven van wat je voorgeschoteld krijgt.

Kortom: als ik peil naar de bedoeling van deze reisinstructie,
de geest die ze ademt, de instelling die ze van de leerling vraagt,
dan komen bij mij twee woorden naar boven: ontvankelijkheid en vertrouwen.
In plaats van zichzelf en hun onderneming veilig en zeker te stellen
moeten de leerlingen het ongewisse avontuur aangaan en vertrouwen:
kunnen ontvangen van anderen, kunnen leven van wat God op je weg zet.

Het is als een pelgrim die per fiets of *per pedes apostolorum*
een tocht maakt naar een ver oord als Compostela in Spanje.
Je hebt geen huis op wielen bij je of om je heen.
Je zit niet achter glas, afgeschermd van de nukken van het weer;
je stelt je bloot aan de elementen, bent afhankelijk van vreemden
die je onderdak bieden voor de nacht,
die je helpen als de weg kwijt bent of door mankementen niet verder kunt.

Jezus gaat voor een wereld waarin ontvankelijkheid voorop staat, en niet bezit:
leven van wat je krijgt, en niet je zeker stellen en alles zonder controle houden.
Een vredeswerker in va VS heeft ooit eens gezegd:

'Het doel is de methode.

als je vrede wil bereiken, moet de vrede al te zien zijn
in de manier waarop je voor vrede opkomt'.

Zo ook: als je gaat voor een wereld waarin ontvankelijkheid voorop staat
dan moet je dat vóór al het andere laten zien; dan moet je komen met lege handen,
als een bedelaar die de hand ophoudt.

Dat geldt voor iedere leerling, voor ieder van ons
maar ook voor de gemeenschap van gelovigen, voor de kerk als geheel.

Voor ons als Dominicuskerk is dit actueel: middelen om present te zijn worden ons ontnomen. Dan is het een troost om te weten, dat een Ander de regie in handen heeft. Hij alleen overziet en leidt het gebeuren waarin wij betrokken zijn.

In een artikel bij gelegenheid van het 800-jarig bestaan van de Orde schrijft onze medeparochiaan en theoloog Erik Borgman (verkort weergegeven):

De dominicanen wilden een leven volgens het evangelie:

'Niets meenemen voor onderweg', lazen ze daar.

Bedelend reizen werd het, eten en slapen tussen het gewone volk

Sommigen vonden het maar niets:

tegen de waardigheid van Jezus Christus en de kerk.

Maar Thomas van Aquino ging hier kordaat tegenin:

'Armoede is navolgen van Jezus, die zelf arm was

die zijn hoop niet stelde op bezittingen, maar op God'.

Het is niet de armoede op zich die goed is,

maar de bewuste afhankelijkheid van Gods genadige goedheid.

Het gaat om: kunnen ontvangen, kunnen leven van wat God op je weg zet.

Eet wat je wordt voorgezet – stel je open voor anderen

genees de zieken – wees helend en genezend aanwezig

en zeg dan 'het komt eraan, de nieuwe wereld van God'.

In die volgorde!

Dat is de omgekeerde wereld: in een wereld waarin men tegen elkaar opbiedt een ander tegemoet treden met : 'Jij kunt iets voor mij betekenen'.

Zoals Jezus zelf de gast wilde zijn van een tolgaarder.

Tot verbijstering van alle omstanders wil hij eerst ontvangen

– gediend zijn van een ander waarmee men niet samen gezien wil worden - en dan wat er leeft in jezelf met die mens delen.

'Met lege handen naar mensen toe gaan' betekent al doende:

óns denken over anderen doorbreken

en hún de kans geven anders voor de dag te komen.

Dat kan helend en genezend werken:

een begin van vrede in een geharnaste wereld.

Juist omdat de Heer kwam met lege handen

werd de tolgaarder losgeweekt uit zijn hebzucht!

Op zo'n moment breekt het visioen door van Jesaja – eerste lezing:

'Ik laat vrede komen als een rivier,

Zoals een moeder haar kind troost, zo troost ik u'.

Vrede en saamhorigheid, in plaats van verdeeldheid en ruzie

Niet het harnas van de strijd, maar de troost van de moederborst.

Ook wij van de Dominicuskerk staan met lege handen;

middelen om present te zijn in wijk en stad worden ons uit handen geslagen.

Dat is geen afgang of schande zegt het evangelie,

maar juist een kans om als een arme gemeenschap op weg te gaan

met open handen, vertrouwend op mensen die God op onze weg zet

en ons een nieuwe ingang geven.

VOORBEDEN

Bidden wij tot God
die aan mensen
zijn koninkrijk op aarde toevertrouwt:

Voor de wereld van vandaag,
vooral daar waar het oorlog is:
dat nieuwe contacten de oude wonden helen,
en dat dreiging plaats maakt voor vertrouwen in elkaar.

Voor mensen die buiten spel staan
in de bedrijvigheid van onze maatschappij,
voor werklozen en arbeidsongeschikten:
dat zij ondervinden hoe zij voor anderen van betekenis zijn.

Om zegen over allen die Jezus Messias verkondigen,
over pastores en vrijwilligers, vrouwen en mannen:
dat zij zich open en ontvankelijk tonen
en mensen bevrijden van druk.

Over ons hier die zoeken naar wegen
om Gods rijk op aarde zichtbaar te maken:
dat wij bij tegenslag de moed niet verliezen,
vertrouwend op Hem die onverwachte wegen opent.

Jozef Essing o.p.